

SENDİKALARIN İTİBARINI NASIL KORUYABİLİRİZ?

Aydınlık Gazetesi, 19 Ocak 2019

Yıldırım Koç

Ekonomik krizin giderek daha da derinleştiği koşullarda işçi hak ve özgürlüklerinin korunması ve geliştirilmesi için sendikalara her zamankinden daha fazla ihtiyaç var. Ancak günümüzde işçi statüsünde çalışan 16,8 milyon kişinin yalnızca yaklaşık 1 milyonu toplu iş sözleşmesinden yararlanan sendikalı işçi. Kaçak çalışanları saymazsak, 15,8 milyon işçi sendika üyesi değil.

Niçin?

YEMEK KAZANINA DÜŞMÜŞ SİÇAN

Mevzuatımız ve uygulama, sendikal örgütlenme açısından önemli engeller çıkarıyor. Ancak geçmişe göre daha iyi bir durumdayız. Temel eksiklik, iş güvencesinin yetersizliği ve yargı sürecinin pahalılığı ve yavaşlığı. İşverenlerin önemli bir bölümünün sendikalaşmaya karşı oluşu, sendikaların yararının ve öneminin en önemli kanıtı. Sendikaya üye olan işçilerin işten çıkarılması uygulamasının yaygınlığı, sendika üyeliğini riskli kılıyor.

Bunlar tamam. Ancak kanımca bunlardan daha da önemli neden, sendikalara ve sendikacılara duyulan güvensizlik ve hatta tepki.

Her işte ve meslekte işini iyi yapan da olur, kötü yapan da. İyi hekim de vardır, kötü hekim de. Kötü hekime denk gelen hasta, hekimlere küsmez. İyi bir hekim arar. Sendikalarda durum farklı. Kötü bir sendika ve sendikacı, genellikle iyi bir sendikanın aranmasına yol açmıyor. Sendikaların ve sendikacıların tümüne tepki duyulmasına neden oluyor.

Kötü hekim, bir sepet elma içindeki çürük elma olarak algılanıyor. Sağlam elma aranıyor.

Kötü sendikacı ise bir yemek kazanına düşmüş bir sıçan, yemek dolu bir tabağın içindeki karafatma olarak algılanıyor. Yemeğin tümü dökülüyor.

Kötü sendikacının hata ve zararları tüm sendikacılara mal ediliyor, bir bütün olarak sendikacılığa büyük zarar veriyor.

HİÇBİR ŞEY GİZLİ KALMIYOR

Eskiden bilgiye erişim olanakları çok sınırlıydı. Sendikacılar arasında çok çok seyrek çıkan bir ahlaksız veya hırsızın verdiği zarar pek duyulmaz, etkisi çok sınırlı kalırdı.

Şimdi farklı bir dünyada yaşıyoruz. Herkesin elinde akıllı telefon var. Hemen hemen herkes sosyal medyayı büyük bir tutkuyla kullanıyor. Hiçbir şey gizli kalmıyor. Her şey anında binlerce, onbinlerce, yüzbinlerce insana yayılıyor.

Sayıları çok çok az olsa da, bir sendikacının hırsızlığı, yolsuzluğu, ahlaksızlığı, vb. sosyal medya aracılığıyla ilgili-ilsiz herkese ulaşıyor. Bu yanlışlıklar bir anda tüm sendikacılara mal ediliyor. Sendikaların ve sendikacıların itibarı büyük darbe yiyor. İnsanlar sendikalardan uzaklaşıyor.

Sayıları çok az olsa da, bir yemek kazanına düşün sıçan gibi zarar veren bu insanlara ne yapmalı? Bu konuda en büyük sorumluluğu taşıyan konfederasyonların görevi ne?

Bence doğru olan, işçi sendikaları konfederasyonlarının bu sıçanları iyice teşhir etmesi ve yemek kazanına düşmesini baştan engelleyecek biçimde mutfağın dışına atması.

Ancak bunun yapıldığından emin değilim. Bazıları, günümüz dünyasında haber alma olanaklarının nasıl genişlediğinin farkında değil. Az sayıdaki sıçanın pisliklerini, kedinin pisliğini örtmesi gibi örtmeye çalışıyor. O zaman da, yüzbinlerce insanın gözünde, o sıçanların ortağı oluyor. O sıçanların çaldıklarından pay almasa da, onların üzerine gitmeyerek ve hatta onları koruyarak, insanların gözünde suçlu duruma düşüyor. Tabii bu arada sendikalar güven ve güç yitiriyor, hızla itibar kaybediyor. Sıçan mutfakta faaliyet gösterdiğinde, günün birinde yemek kazanının içine düşüyor ve tüm yemek atılıyor.

Haksızlıklara, yalana, dolana, yoksuzluğa, hırsızlığa, zorbalığa karşı çıkmayan, dilsiz şeytandır. Sendikacılık hareketinin itibar kaybının birinci nedeni sıçanlar, ikinci nedeni dilsiz şeytanlardır.